

NO ÉS NECESSÀRIA LA INSPIRACIÓ...

Llum Ruiz Sanchis (2n A)

No és necessària la inspiració per començar a escriure. Si hagués anhelat la seua arribada encara estaria esperant. No vull escriure per crear metàfores, al·literacions o hipèrboles, vull escriure perquè ho necessite. Hi ha cops que escriure en un paper, repetir les paraules que et ressonen al cap, desfogar-se, és l'únic camí per evitar la bogeria. Has sentit alguna volta que et trobes al pou més profund del món? Tan baix que ja no hi pots caure més? Amb açò em referia a evitar la bogeria, a esperar que un tros de paper et responga.

Supose que el vaivé del tren és l'encarregat d'allunyar-me de la son i em permet seguir amb aquest monòleg. He agafat el primer tren que m'ha atret, sense pensar-m'ho. A casa únicament he deixat una nota, bé, això i tot el meu passat, que no és poc. Em sentia tan atrapada en

mi mateixa que necessitava fugir, evadir-me de tot. No és fàcil superar el malson diari, una vida dedicada a l'estudi, suportant pressions constants, acompanyada de fracassos personals, que no han sigut pocs, i la mort d'un familiar.

Aquest és l'últim any que em queda abans d'abandonar, potser definitivament, l'adolescència. Li he dedicat quasi sis anys de la meua vida a l'institut i què ha fet ell per mi? Vore'm créixer, vore com he passat d'una xiqueta fràgil, tímida i tan innocent que gairebé fregava l'estupidesa a una xica un poc menys fràgil i innocent, però que ha vist augmentar considerablement les seues inseguretats. Sis anys per tal d'arribar a l'últim graó: la universitat. Sis llargs anys que ara semblen haver durat poc més d'un sospir, sis anys per pensar el meu futur. He tingut temps de sobra i encara així he hagut de fugir de la pregunta "I tu què vols ser de major?". No ho sé. Estic perduda, ni tan sols sé que és el que vull i, aquesta és la pitjor pregunta de totes. Cal afegir la pressió del selectiu que per si no me'n recordava és d'ací dos mesos. Dos mesos! I què estic fent? Fugir de tot, pujar a un tren sense més esperança que aconseguir oblidar.

Els fracassos personals... bé, no ajuden massa amb l'autoestima. Créixer és renunciar progressivament a nosaltres mateixos. Tot allò que defenies ho abandones i tot allò que odiaves sembla que es converteix en el teu futur. I els sentimentals? Hi ha res millor que dedicar-te a una altra persona íntegrament, fartar-te'n de sobte, engegar-ho tot a rodar i de sobte descobrir que ell ja ho havia fet abans que tu? No, no n'hi ha res.

És la típica vida d'adolescent, no? Estrès, ruptures i la pèrdua gradual d'aquells familiars que són massa majors.

Odie aquest paisatge, odie la pluja, odie la forma en què el sol s'amaga quan més el necessites i, sobretot, m'odie.

(.....)

Sort que hi vaig arribar de dia, així vaig tindre temps de trobar un petit apartament als afores de París, així com un treball en una cafeteria.

Estava a la ciutat dels meus somnis i l'arribada de la nit m'impacientava. Vaig posar-me el meu vestit preferit i no va quedar bar sense visitar. Crec que vaig fer molts amics, bé, aquells que es poden aconseguir després de diverses copes. Era tan fàcil agafar confiança i parlar de les coses més íntimes! Sense vergonya, prejudicis ni inseguretats, va ser la primera nit del somni.

Vaig despertar entre llençols i els primers raigs de llum. La sorpresa va arribar quan em vaig girar al llit. Allí estava ell. No reconeixia l'habitació i els records em venien borrosos. Al terra, el meu vestit i la meua vergonya. Ell es va remoure i jo em vaig fer la dormida. Es va mig vestir i va sortir al balcó a fumar una cigarreta. El fum s'enlairava en suaus espirals cap al cel. Els núvols suraven a sobre de les cases, negres, enfadats. A penes s'hi veien els raigs que semblaven estar condemnats a l'obscuritat. El suau vent li removia els cabells, llargs, negres i els escassos raigs que aconseguien arribar fins a la seua pell mostraven una tonalitat clara, suau, amb alguna piga sola, insegura, allunyada de la resta. Es va remoure els cabells i es va girar. Em va vore mirant-lo, va apagar la cigarreta al sòl i va entrar. Vaig tindre el temps just per esborrar la cara que tenia d'encisada. Em va saludar amb un somriure i en francès,

evidentment no vaig entendre res, ho va intentar en anglès, massa prompte per posar les neurones en marxa i fer de poliglota. Finalment, va utilitzar un castellà amb un lleuger accent francès, un accent que vaig arribar a adorar en les pròximes setmanes, un accent que convertia les paraules més rudes i grolleres en música celestial. Vam aconseguir entendre'ns pel moment. Vam desdejunar-nos riures i confidències, no entenc per què guanyàrem confiança tan fàcilment. Ens donàrem el telèfon i me n'aní a ma casa.

Pel camí vaig poder apreciar el despertar d'aquella ciutat encisadora. L'olor dels forns que embriagava l'aire, els parcs plens de vida on semblava que els arbres s'anaren a enlairar en qualsevol moment, els carrers amples i estrets, lluminosos i laberíntics.

Ordenar la casa no va ser difícil, quasi no tenia mobles. Sols m'havia dut l'imprescindible: la roba i el meu bloc.

El treball era esgotador, em tocava fer la feina més dura: a primera hora de la tarda havia de servir els clients amb un somriure mentre que quan tot semblava haver-se acabat, em tocava netejar íntegrament el local; acabava amb l'únic desig d'arribar a casa i dormir. Pels matins gaudia de la llibertat d'una ciutat nova, dels dibuixos que omplien fulls i fulls del bloc i de la despreocupació que per fi m'havia arribat. La quarta nit en sortir de la cafeteria quasi em vaig xocar amb un home mentre buscava el mòbil a la bossa. Vaig alçar la vista i el vaig vore.

Maël.- va dir oferint-me la mà.

Estava perplexa, amb un somriure d'estúpida a la cara, com sempre. Li vaig acceptar la mà i m'hi vaig presentar. No em va deixar anar a casa a canviar-me, em va

dur pels carrers més oblidats de la ciutat fins al restaurant on havia reservat taula. Era genial descobrir els secrets d'una ciutat, ocults als turistes. Els postres a la Torre Eiffel i el cafè, a ma casa.

Els següents dies sovintejaren les nostres cites. El divertia mostrar-me els camps Eliseus, el Palau de Versalles, l'Arc del Triomf com si fos un guia turístic. Vàrem viatjar pel Sena, visitarem l'Òpera de Garnier, la Basílica del Sacré Coeur... Vivia al paradís! Li encantava veure'm com em passava hores i hores davant del bloc dibuixant cadascun dels finestrals de Notre Dame, la seua arquitectura gòtica plena d'arcs de mig punt, de gàrgoles fantàstiques, amb dues torres simètriques en bellesa i estil, una rosa ornamentada fins a la perfecció, un conjunt ornamental i vegetal. El Louvre i el Musée d'Orsay foren els museus més visitats, en el primer em passava gairebé tantes hores com a la resta de París junta, dibuixant, senzillament això.

Alguna vegada em recordava de mos pares, sobretot quan veia el munt de cartes que s'apilaven darrere de la tauleta de nit, però era fàcil oblidar-los.

Vaig despertar entre pètals de rosa i una carta. "Troba'm". A dins del sobre, les claus del seu cotxe. La simplicitat de les seues paraules, el seu enginy, la seua forma de dir-me el que necessitava sentir en cada moment, sense mentides, enganys o eufemismes. La seua espontaneïtat va convertir la meua evasió dels problemes en l'encontre amb tot allò que surava entre el somni i l'impossible. La seua forma de viure convertiren els meus malsons en pensaments esmorteïts per la pura felicitat, misèries soterrades sota records construïts en poques setmanes.

Vaig baixar al carrer amb la primera roba que hi vaig trobar entre aquell desordre ordenat, entre aquell caos de roba i diaris: una samarreta seua i unes malles. Just al davant de la porta, el seu cotxe. Vaig somriure en pensar en totes les nits que recordava aquell vehicle que havia suportat l'insuportable. Les nits de París eren belles i màgiques. Simple diversió. Bars i copes. Riures i cigarrets. Més riures i uns cigarrets que no havia tastat mai. Els seus amics eren espontanis, riallers i tan naturals com tot el que vaig conèixer a París.

Hi vaig pujar i al seient del copilot hi havia vint-i-una roses vermelles, una per cada dia que havíem passat junts, juntament amb una magdalena de xocolata. "Bon dia". Vaig engegar el motor i em vaig adreçar a la cafeteria. Mentre passava entre aquelles taules tan juntes que gairebé impedièren el pas, vaig recordar les seues amigues assegudes als sofàs del fons, les nostres rialles, i els nostres eterns xafardeigs. La dona grassa del darrere de la barra em va somriure i em va lliurar la següent carta.

A dins, un dibuix meu de Notre Dame. El cotxe feia olor a flors, flors... com aquelles que inundaven l'aire de primavera als jardins de la Torre Eiffel. Els dos a la gespa mirant les estrelles que tants cops havia vist des del meu estudi mentre intentava estudiar. Rialles i a rebolcons per terra, més riures i olor de primavera.

On vaig fer el primer dibuix, una caixa al sòl passava completament desapercebuda, però jo la coneixia molt bé. Allí havien cabut totes les sabates necessàries per al viatge. A dins, dues entrades del Louvre. Vaig passar entre aquells passadissos que em coneixia com la palma de la meua mà i els meus passos em guiaren fins al somriure més intrigant i bell que he vist mai. Hi vaig dedicar un moment a fondre'm

entre les obres d'art, a sentir-me part d'elles, a reconèixer cada línia dibuixada amb carbonet i cada plec dels vestits que tant m'havia costat copsar amb exactitud. Un últim adéu, supose. A sota d'aquell banc hi havia pegat un nou sobre. Una fotografia nostra al capdamunt de la torre més significativa de la ciutat.

Vaig decidir pujar per les escales. Graó a graó. Contemplant com la vista de la ciutat s'estenia als meus peus progressivament. No cal dir que em va costar el meu temps. Em vaig aturar diverses vegades per extasiar-me amb les vistes, assaborint els últims instants, de la magdalena i de l'olor seua que duia al damunt. Llibertat i felicitat que, sent com són, efímeres, pronosticaven el fi de tot; de la vida dedicada a gaudir del moment.

La recompensa de l'esforç va ser un somriure, el somriure més bell de tots, simplement això.

Pot ser que els nostres pares tinguen raó, que la vida sense preocupacions no duu enlloc, que estem equivocats. Creuen que el romanticisme vindrà al llom d'un cavall i esperarà fins el matrimoni. Creuen que viure del moment no assegura el futur. Tenen raó, no l'assegura.

Però potser aquest n'és el misteri, l'al·licient que fa del nostre dia a dia, una aventura que comença amb el sol i acabarà quan la lluna s'amague. L'amor ja no es troba tímid i educat, sinó salvatge i bruscat, envoltat de fum i beguda. Oblidar-se del demà i de la consciència ens permet aconseguir la felicitat per un moment. Una felicitat efímera converteix el demà en tota una incògnita, però quina gràcia tindria si tot fos etern?

La veritat és que no em trobe a faltar.

9 de maig de 2014

Anna Lucia Gómez, estudiant d'Arquitectura a l'Escola
Nacional Superior d'Arquitectura París-Val de Seine

EN LA BARBERIA

Sergi Arizmendi Pablos (1r C)

Als matins, quan em desperte, sumit en una mescla de somni i de realitat, m'estic gitat al llit, sense saber quant de temps porte dormit i quant passa fins que arribe totalment a la vida real. Aquest estat de confusió, entre la falsa subconsciència i la crua realitat, durant el qual m'impregna una sensació despreocupada i assossegada, com si estigués sedat, em vénen a la memòria, com una pel·lícula vista des fa anys, records breus i borrosos de la meua infantesa, que em transporten de nou al somni acabat de rompre...

Encara recorde aquells dies comptats de l'any, quan tot estava per aprendre i quasi tot per descobrir, en què visitava la vella barberia on anava el meu iaio Cràtil, més que a tallar-se els cabells, a passar el matí fins l'hora de

dinar, i després de dinar, gastar les hores de la vesprada, no sé si bé emprades o balafiades.

Eren poques les vegades que l'acompanyava per plaer, per gust a entrar en aquella planta baixa, humida i plena d'olors a cabells acabats de tallar, com l'herba d'un jardí acabat de rasar, i també d'aroma a laca i a perfum baronívol típica de persona major, d'aquelles que, quan les respire, em porten a la memòria rostres envellits i vestits grisos. En aquell lloc sempre estaven els mateixos ancians als seus llocs corresponents, i que, com el meu iaio, oblidaven que aquella barberia no era lloc de reunions.

Normalment hi havia sis persones que no arribarien als vuitanta anys, però tampoc aparentaven molt menys. Tres d'ells, els que s'assentaven al banc de fusta al costat de la paret, eren íntims amics del meu avi, de Cràtil. Jo no en sabia res, però em constava que havien acompanyat la iaia i al iaio, en més d'una ocasió, a viatges per a gent major. Sempre que jo anava a tallar-me els cabells o a passar el matí amb Cràtil, seien aquests tres al banquet d'espera, que es deia així a pesar que ningú no esperava res més que l'arribada de l'hora d'acomiar-se i anar a dinar. Però el quart dels assistents, el que sempre vestia de negre, el més apocat i, en conseqüència, més tendre dels sis, no era tan regular en les seves visites. Podia anar un dilluns de matí o un dijous a la vesprada. Era una d'aquelles persones a la qual mai s'espera i a qui sempre se li guarda un espai buit. El cinqué era el barber que, encara que no tenia quasi clientela i semblava que obria per tal que els seus companys hi passaren una estona amb ell, no parava d'entrar i d'eixir per portes que mai vaig saber on conduïen ni quins misteriosos objectes albergaven. I el meu iaio Cràtil, per

descomptat, tenia l'honor de ser el sisé integrant d'aquelles rutinàries tertúlies.

Jo no coneixia, i encara no conec, el nom dels cinc ancians. Em solia guiar pels malnoms amb què Cràtil es dirigia a cadascun. Quan volia parlar amb un dels tres del banc, perquè li donés la seva impressió sobre l'acabat de comentar, feia un gest amb el cap, com qui tria un manoll de flors per al seu saló, cap al escollit. Per això mai vaig saber el nom de ningú dels del banc. Si, pel contrari, el meu avi es dirigia, quan estava, al possiblement més vell dels sis, el que usava vestimentes negres i tristes, li deia Francès. Potser el cridaven així pel seu fort accent gal. I finalment, el nom que li donaven al barber era el de Jefe, molt merescut, per cert.

A pesar que en poques ocasions, per falta de clientela, el barber tenia el goig de cobrar per un tallat de cabell o un afaitat, i que, quan el feia, sentia el moment degustant-lo fins l'última dringadissa de monedes alienes caigudes sobre sa mà, gaudia escoltant les converses dels cinc jubilats, de vegades quatre, i fent les seves aportacions, com un interlocutor neutral. Per altra banda, el Francès, quan assitia, rara volta opinava o demostrava de quina part estava, si és que estava d'alguna, dins dels tediosos enraonaments que introduïa un dels tres del banc d'espera a partir d'algun titular del diari i dient en veu alta: «¿Qué te parece esto...?». Tal volta no participava per, incomprendible, ocultar l'accent típic de parisencs i lionesos. Pel contrari, tindria moltes coses a dir i molt de què parlar. Qui sí parlava, i molt, era el meu avi, del que guardava cadascuna de, per a mi, les seves sàvies paraules com un tresor dins del meu limitat coneixement.

Jo visitava la barberia, com a molt, dues vegades al mes, fóra perquè ma mare volia que em tallassen el cabell o

perquè era un d'aquells dies en què em tocava anar amb Cràtil. Allí dins era molt ben rebut, amb els caramels que m'oferia el barber i que no tenia més remei que portar-me'ls a la boca per a contentar-lo; amb el tracte amable i afectuós amb el qual el meu iaio es quedava callat i somrient, com acceptant les paraules que em dirigia la resta; amb la curosa cura d'un enamorat que du un regal de cristall per la seva estimada; i, sobretot, la cosa que jo més agraiïa, un lloc privilegiat al cercle dels quatre o cinc conversadors, entre Cràtil i el banc d'espera. Al reduït lloc, que se m'atorgava amablement, la idea de cóm se'm representava la barberia anà fluint poc a poc fins agafar una forma concreta, car la barberia es va convertir en una àgora grega on tots podien opinar, una reunió de rabins experimentats on sempre es coneixia quelcom nou o s'ampliava el ja conegut. En el meu cas, el primer.

Al començament no m'agradava anar, m'avorria i no podia distraure'm amb res més que amb les anodines i estranyes paraules dels cansats ancians, que parlaven lentament i sense cap ànim que em pogués donar vitalitat i llevar-me un poc del tedi acumulat durant hores, fetes dies, de fastigosa quietud. Però amb el temps i, majorment, amb el costum, vaig començar a adaptar-me a aquell monòton ambient on antany vaig creure que moriria d'avorriment. Llavors, en part, seguia preferint estar a casa entretenint-me amb els meus joguets. Descobrí que m'interessaven els temes pesats i mancats de diversió de què es parlava, tots trets del diari del quiosc d'enfront. De la notícia més important a la columna més amagada entre els grans titulars, el diari era estudiat i repassat a fons dia rere dia. De tots els temes treien un motiu pel qual discutir, però el més admirable era que, llavors ells no s'adonaven, d'aquelles

discussions sempre deixaven entreveure una conclusió, que no arribava a veure la llum enterament, però que donava lloc al següent titular. I jo, amb aquelles conclusions, anava enfortint el meu esperit i moblant la meua ment, molt lentament, però el suficient com per, en el futur, agrair-ho a mon iaio i a la resta de contertulians.

Arribà un moment en què vaig veure estrany que algú anés a la barberia per tallar-se el cabell i em preguntava, per què ve aquest home ací i no va a una barberia? I açò fins i tot el barber s'ho preguntava. Així, encara sense saber què era una escola o un aula, aquelles tertúlies de Cràtil i dels tres del banc d'espera i del barber i de l'intermitent Francès, foren les meues primeres classes, en les quals, mitjançant una anàlisi intranscendent del diari, que feia de llibre de text, m'aproximaren certes nocions d'història, del coneixement del llenguatge, de filosofia, de ciutadania i fins de matemàtiques. I llavors no se'm feia estrany pensar que, potser, el propi Ausiàs March s'inspirava anant a una barberia, que el seu cunyat hi va crear al Tirant, que Kant ideà l'imperatiu en una conversa al banquet d'espera, que Darwin va poder trobar l'origen de totes les espècies de la mateixa forma, o qui sap si Sir Isaac Newton descobrí la gravetat veient caure els cabells que un barber perfilava. I, tot pensant-hi, vaig arribar a la conclusió que jo també podria aspirar a ser un important escriptor o un gran descobridor.

Però els anys passaren i passaren ràpids, molt ràpids, fins arribar al matí d'avui, quan recorde tot el que ja ha passat, totes aquelles il·lusions que un dia abundaren al meu cap i que ara, entre els llençols d'una nova albada, van morint cada volta mes veloçment fins que, ja convertits en somnis marcits i impossibles, s'obliden per sempre entre antigues parets, soterrats en la barberia.

